

Артур Конан Дойл

Скандал у Богемії

I

Для Шерлока Холмса вона завжди була «Тією Жінкою». Я майже не чув, щоб він згадував її якось інакше. В його очах вона стояла незрівнянно вище від усіх інших представниць своєї статі. Але навряд чи Холмс відчував до Айріні Едлер щось схоже на кохання. Всі почуття, а тим паче кохання, були несумісні з його холодним, точним, але надзвичайно врівноваженим розумом. Як на мене, Холмс являв собою найдосконалішу в світі мислячу машину. Отож, закохавшись, він поставив би себе у фальшиве становище. Про ніжні почуття він завжди говорив не інакше, як насмішкувато й зневажливо. Разом з тим вони були для нього, як для спостерігача, пречудовим засобом, з допомогою якого можна було навдивовижу вправно проникнути в суть людських вчинків. І все ж одна така жінка для нього існувала, це була покійна Айріні Едлер, особа з сумнівною й не зовсім бездоганною репутацією.

Останнім часом ми рідко бачилися з Холмсом: я одружився, і це віддалило нас. Цілковите щастя й чисто сімейні інтереси, що виникають у людини,

яка вперше відчуває себе главою сім'ї, без останку поглинули всю мою увагу. А Холмс, який мав божественні звички й щиро зневажав будь-які форми суспільного життя, й далі мешкав у нашій квартирі на Бейкер-стріт, похований серед своїх старих книжок. Він то на кілька днів поринав у дрімотний стан, то з шаленою енергією, властивою його пристрасній натурі, брався розгадувати яку-небудь заплутану справу. Його, як і раніше, глибоко захоплювало вивчення злочинів, усі свої феноменальні здібності й незвичайну спостережливість він скеровував на те, щоб відшукати ключик до розкриття злочину чи таємниці, перед якими в безнадії пасувала поліція. Час від часу до мене доходили невиразні чутки про його справи; то його викликали в Одесу розслідувати вбивство Трепова, то він розгадав причину незвичайної трагедії братів Аткинсонів у Трінкомалі, то вельми успішно виконав делікатну місію, доручену йому голландською королівською родиною. Та крім цих відомостей про діяльність Холмса, що їх я, як і всі читачі, діставав із щоденних газет, я мало що знав про свого колишнього друга й товариша.

Одного вечора — це було 20 березня 1888 року, — повертаючись від пацієнта (я ж бо знову взявся за приватну практику), я потрапив на Бейкер-стріт. І от, коли я вже поминув був добре

знайомі двері, що завжди будуть пов'язані в моїй пам'яті з тим часом, коли я був закоханий, і з похмурими подіями «Етюду в багряних тонах», мене раптом обійняло нестримне бажання навідати Холмса, дізнатися, в який спосіб він застосовує свої незвичайні здібності.

Квартира була яскраво освітлена, і я, глянувши на вікна, навіть побачив його високу худорляву постать, що двічі майнула темним силуетом на опущеній шторі. Холмс, нахиливши голову й заклавши руки за спину, швидко й нетерпеливо походжав по кімнаті. Я добре знав характер свого друга і безпомилково розбирався у всіх відтінках його настрою, тому вигляд і поведінка Холмса багато про що мені сказали. Він знову взявся до роботи. Він скинув з себе дрімоту й завзято розгадував якусь нову загадку. Я подзвонив, і мене провели до кімнати, яка свого часу була почасті й моєю.

Холмс зустрів мене небагатослівно. Він взагалі рідко коли виявляв балакучість, проте зараз, побачивши мене, явно зрадив. Майже без слів, але з теплотою в погляді він показав мені рукою на крісло, підсунув коробку сигар і кивнув на погрібець із винами та апарат для газування содової. Потім став біля каміна й оглянув мене з властивою лише йому одному проникливістю.

— А подружнє життя пішло вам на користь,

— зауважив він. — Здається мені, Вотсоне, що відтоді, як ми востаннє з вами бачились, ви погладшали не менш ніж на сім з половиною фунтів.

— На сім! — відповів я.

— Таки ваша правда — мені, перш ніж сказати це, слід було трохи краще до вас приглянутись. Бачу, ви знову практикуєте. А навіть не казали, що маєте намір впрягтися в це ярмо.

— А як ви здогадалися?

— Дивлюсь і роблю висновки. Звідки, наприклад, мені відомо, що днями ви добряче промокли й що у вас страшенно лінива й неакуратна служниця?

— Дорогий Холмсе, — вигукнув я, — це вже занадто! Якби ви жили кілька століть тому, вас напевне спалили б на вогнищі. Справді, в четвер мені довелось прогулятися за місто, і я повернувся додому забрьоханий по вуха. Але одяг я змінив, і зараз, хоч убий, не уявляю, на підставі чого ви зробили такі правильні висновки. Що ж до Мері Джейн, то вона просто невинувата, і моя дружина вже суворо попередила її. Проте й тут я вкрай здивований: як ви з'ясували, що в мене така служниця?

Холмс тихо й вдоволено засміявся й потер свої довгі нервові долоні.

— Та зовсім просто, — сказав він. — На

вашому лівому черевикові з внутрішнього боку, саме там, куди падають відблиски вогню каміна, аж шість майже паралельних подряпин. Очевидно, черевики подряпав той, хто вкрай недбало зішкрябував з них засохлу грязюку навколо підметки. З цього я роблю подвійний висновок: що ви виходили з дому в негоду і що ваша служниця — зразок препоганої лондонської прислуги. Що ж до вашої лікарської практики... Ну, якщо від джентльмена, який зайшов до мене, пахне йодоформом, якщо на вказівному пальці його правої руки темніє пляма від ляпісу, а збоку на циліндрі утворилась гуля, що показує, куди він сховав свій стетоскоп, то треба бути останнім йолопом, щоб не здогадатися: перед вами активний представник лікарської братії.

Я аж засміявся — так невимушено він розтлумачив мені, на підставі яких саме спостережень зробив свої висновки.

— Коли я слухаю ваші пояснення, — зауважив я, — все вимальовується таким сміховинно простим, що, здається, я й сам легко міг би про все здогадатися, а проте кожен ваш висновок являє для мене загадку, аж поки ви не розтлумачите мені, як саме дійшли тієї чи іншої думки. Хоч зір у мене, мушу сказати, не гірший, ніж у вас.

— Цілком справедливо, — відповів Холмс, закуруючи сигару і рвучко опускаючись у крісло.